

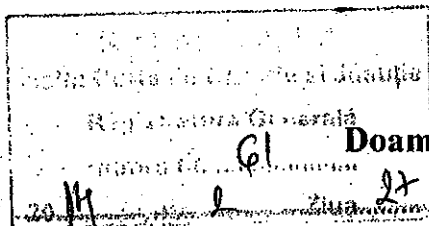

ROMANIA
MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA JUDICIARĂ
- Serviciul Judiciar Civil -

Nr. 351/C/1673/III-5/2013

din 27 Februarie 2014

89 1430

Doamnei,

judecător dr. Livia Doina Stanciu

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Stimată doamnă președinte,

Vă înaintăm alăturat *recursul în interesul legii* declarat în conformitate cu prevederile art. 514 din Codul de procedură civilă, referitor la problema de drept privind „interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări prin Legea nr. 427/2001, raportat la dispozițiile 254 din Codul muncii, republicat (fost art. 270 din Codul muncii), art. 84 lit. a), art. 85 alin. (1) și (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, aprobată cu modificări prin Legea nr. 84/2007 în referire la competența de soluționare și admisibilitatea acțiunilor formulate de Regia Națională a Pădurilor - ROMSILVA prin direcțiile silvice împotriva personalului silvic contractual cu atribuții de pază a pădurilor, pentru recuperarea prejudiciilor cauzate prin tăieri ilegale de arbori.”.

În temeiul dispozițiilor art. 515 Cod procedură civilă, se anexează prezentului recurs în interesul legii, pentru exemplificare, copiile hotărârilor judecătorești menționate în conținutul acestuia și, totodată, se înaintează și cererea de recurs în interesul legii formulată de Colegiul de Conducere al Curții de Apel Bacău (nr. 1391/I/A/22 din 18 aprilie 2013).

Anexa I

1. Decizia civilă nr. 463/2011 din 28.02.2011 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia – Secția pentru Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 3933/107/2009;
2. Decizia civilă nr. 415/2013 din 21.02.2013 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia – Secția pentru Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 730/97/2012;
3. Sentința civilă nr. 256/D din 13.02.2009 pronunțată de Tribunalul Bacău – Secția civilă, în dosarul nr. 5398/110/2007, irevocabilă prin decizia civilă nr. 745 din 29.06.2009 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția Civilă, Minori și Familie, Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale;
4. Sentința civilă nr. 1563 din 12 noiembrie 2009 pronunțată de Tribunalul Bacău – Secția Civilă în dosarul nr. 1037/110/2009 irevocabilă prin decizia civilă nr. 973 din 20 septembrie 2010 pronunțată de Curtea de Apel Bacău;
5. Sentința civilă nr. 806/D/2010 din 19 mai 2010 pronunțată de Tribunalul Bacău – Secția Civilă, în dosarul nr. 2401/110/2009, irevocabilă prin nerecurare;
6. Sentința civilă nr. 988/D din 16 iunie 2010 pronunțată de Tribunalul Bacău – Secția Civilă în dosarul nr. 2316/110/2009 irevocabilă prin nerecurare;
7. Sentința civilă nr. 459 D/2010 din 24 martie 2010 pronunțată de Tribunalul Bacău – Secția Civilă, în dosarul nr. 2312/110/2009, irevocabilă prin nerecurare;
8. Sentința civilă nr. 324/D/2013 din 20.02.2013 pronunțată de Tribunalul Bacău – Secția I Civilă, în dosarul nr. 5016/110/2012*, irevocabilă prin decizia civilă nr. 1015 din 12.06.2013 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă;
9. Decizia civilă nr. 630 din 17.05.2006 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția Civilă, în dosarul nr. 449/2006;
10. Decizia nr. 387 din 22 martie 2010 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția Civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă, asigurări sociale în dosarul nr. 3946/110/2009;
11. Decizia nr. 1146 din 14.10.2010 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția Civilă, Cauze Minori, Familie, Conflicte de Muncă, Asigurări Sociale, în dosarul nr. 2391/110/2009;
12. Sentința civilă nr. 24/CC din 5.06.2012 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 436/32/2012 irevocabilă prin nerecurare;
13. Sentința nr. 31/2012 din 12.07.2012, pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 518/32/2012;
14. Sentința nr. 35/CC/2012 din 23.08.2012, pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 615/32/2012;
15. Sentința civilă nr. 3912/F din 11.12.2012 pronunțată de Tribunalul Ialomița – Secția Civilă, în dosarul nr. 4397/98/2009*, irevocabilă prin decizia nr. 2600 din 29.04.2013 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VII-a Civilă și pentru Cauze privind Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale;
16. Sentința civilă nr. 517 din 23.03.2009 pronunțată de Tribunalul Sălaj – Secția Civilă, în dosarul nr. 628/84/2009, irevocabilă prin nerecurare;
17. Sentința civilă nr. 1918 din 16.03.2012 pronunțată de Tribunalul Sălaj – Secția Civilă, în dosarul nr. 8206/84/2010, irevocabilă prin decizia 3621/R/2012 din 17.09.2012, pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția I Civilă;
18. Sentința civilă nr. 3434 din 5 iunie 2012 pronunțată de Tribunalul Sălaj – Secția Civilă în dosarul nr. 1905/84/2012, irevocabilă prin nerecurare;
19. Decizia civilă nr. 475/R/2012 din 6.02.2012 pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția I Civilă, în dosarul nr. 869/117/2011;

20. Decizia civilă nr. 827/R/2010 din 13.04.2010 pronunțată cu opinie separată de Curtea de Apel Cluj – Secția Civilă, de Muncă și Asigurări Sociale, pentru Minori și Familie, în dosarul nr. 1760/84/2009;

21. Decizia civilă nr. 516/CM din 17.06.2008 pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția Civilă, pentru Cauze cu Minori și de Familie, precum și pentru Cauze privind Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 4397/118/2007;

22. Decizia civilă nr. 708/CM din 24 noiembrie 2009 pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția Civilă, pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarul nr. 9776/118/2008;

23. Sentința civilă nr. 1101/2012 din 25.04.2012 pronunțată de Tribunalul Iași – Secția I Civilă, în dosarul nr. 345/99/2011*, irevocabilă prin decizia nr. 1519 din 14 noiembrie 2012 pronunțată de Curtea de Apel Iași – Secția Litigii de Muncă și Asigurări Sociale;

24. Decizia nr. 1294/R-C din 19.12.2007 pronunțată, cu opinie separată de Curtea de Apel Pitești – Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2246/90/2007;

25. Decizia nr. 1295R-C din 19.12.2007 pronunțată, cu opinie separată, de Curtea de Apel Pitești – Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2368/90/2007, la care se află atașată sentința nr. 725 din 25.09.2007 a Tribunalului Vâlcea – Secția Comercială și Contencios Administrativ și Fiscal;

26. Decizia nr. 545/R-CM din 9.09.2008 pronunțată de Curtea de Apel Pitești – Secția Civilă, pentru Cauze privind Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale și pentru Cauze cu Minori și de Familie, în dosarul nr. 253/90/2008;

27. Sentința civilă nr. 1640/2011 din 5.12.2011 pronunțată de Tribunalul Buzău – Secția I Civilă – Complet specializat litigii de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 431/114/2010, definitivă și irevocabilă;

28. Decizia nr. 2094 din 22.05.2012 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești – Secția I Civilă, în dosarul nr. 6358/114/2011;

29. Decizia nr. 2369 din 7.06.2012 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești – Secția I Civilă, în dosarul nr. 6804/120/2011;

30. Decizia nr. 662 din 18.03.2013 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești – Secția I Civilă, în dosarul nr. 2607/120/2011;

Anexa II

1. Decizia civilă nr. 1656 din 21.11.2011 pronunțată cu opinie separată de Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă, în dosarul nr. 2360/110/2009, la care se află atașată sentința civilă nr. 1143/2011 din 24.06.2011 a Tribunalului Bacău – Secția Civilă;

2. Decizia civilă nr. 928 din 9.05.2012, pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă, în dosarul nr. 4009/110/2009;

3. Sentința civilă nr. 61 din 7.01.2011 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 4025/88/2010, irevocabilă prin nerecurare;

4. Sentința civilă nr. 4392/2011 din 4.11.2011 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 3915/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;

5. Sentința civilă nr. 4651/2011 din 18.11.2011 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 3926/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;

6. Sentința civilă nr. 165/2012 din 13.01.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea - Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 4343/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;

7. Sentința civilă nr. 2373/2012 din 18.05.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea - Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 3925/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;

8. Sentința civilă nr. 7800/2012 din 6.12.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea - Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 4501/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;

9. Sentința civilă nr. 5208 din 15.12.2011 pronunțată de Tribunalul Tulcea - Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 4499/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;

10. Sentința nr. 1099 din 5.07.2010 pronunțată de Tribunalul Dolj - Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 12129/63/2009, irevocabilă prin decizia nr. 2245 din 6.10.2010 pronunțată de Curtea de Apel Craiova - Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

11. Sentința nr. 6376/2012 din 7.12.2012 pronunțată de Tribunalul Dolj - Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 16128/63/2012, irevocabilă prin nerecurare;

12. Decizia nr. 63/2010 pronunțată de Curtea de Apel Craiova - Secția Contencios Administrativ și Fiscal;

13. Decizia nr. 2483 din 2.11.2010 pronunțată de Curtea de Apel Craiova - Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 882/101/2010;

14. Decizia nr. 2209/2011 din 27.06.2011 pronunțată de Curtea de Apel Craiova - Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 5202/101/2010;

15. Decizia nr. 1083/R-Cont din 30.10.2009, pronunțată de Curtea de Apel Pitești - Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 673/90/2008;

16. Decizia nr. 1040 din 27 februarie 2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția I Civilă;

Anexa III

1. Sentința civilă nr. 957/2011 din 15.11.2011, pronunțată de Tribunalul Bacău - Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2914/110/2010*, irevocabilă prin decizia nr. 1227/2012 din 15.06.2012 pronunțată de Curtea de Apel Bacău - Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;

2. Sentința civilă nr. 77 F din 26.01.2010 pronunțată de Tribunalul Ialomița - Secția Civilă, în dosarul nr. 2065/98/2009, irevocabilă prin nerecurare;

3. Sentința civilă nr. 6254 din 28.10.2011 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 27597/3/2010, irevocabilă prin decizia nr. 697 din 12.02.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal;

4. Sentința civilă nr. 1269/2012 din 16.03.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea - Secția Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 4445/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;

5. Sentința civilă nr. 2140 din 4.05.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea - Secția Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1053/88/2012, irevocabilă prin nerecurare;

6. Sentința civilă nr. 7329 din 15.11.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea - Secția Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1051/88/2012*, irevocabilă prin nerecurare;

7. Sentința civilă nr. 7330 din 15.11.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea - Secția Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1054/88/2012*, irevocabilă prin nerecurare;

8. Decizia nr. 562/R-CONT din 4.03.2011 pronunțată de Curtea de Apel Pitești – Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1801/109/2010;

9. Sentința nr. 1162 din 25.05.2011 pronunțată de Tribunalul Botoșani – Secția Comercială, Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 6892/40/2010, irevocabilă prin decizia nr. 5011 din 5.12.2011, pronunțată de Curtea de Apel Suceava – Secția Comercială, Contencios Administrativ și Fiscal;

10. Decizia nr. 5206 din 15 decembrie 2011, pronunțată de Curtea de Apel Suceava – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 5277/40/2009, la care se află atașată sentința nr. 1034 din 11.05.2011 pronunțată de Tribunalul Botoșani – Secția Comercială, Contencios Administrativ și Fiscal;

11. Sentința civilă nr. 1393 din 8.11.2005 pronunțată de Tribunalul Harghita, în dosarul nr. 717/R/2005, irevocabilă prin nerecurare;

12. Sentința civilă nr. 1407 din 9.11.2005 pronunțată de Tribunalul Harghita, în dosarul nr. 718/R/2005, irevocabilă prin decizia nr. 64/R din 7.02.2006 pronunțată de Curtea de Apel Tg. Mureș – Secția Comercială și de Contencios Administrativ.

PROCUROR ȘEE SECȚIE,

Iuliana Nedelcu

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BACĂU
Str. Cuza Vodă nr. 1 Tel. 0234513296 Fax. 0234514275, cod 600274
Operator de date cu caracter personal nr. 3666
E-mail:ca-bacau@just.ro

NR.1391/II/A/22
- 18.04.2013 -

Pr. 25.04.2013

CĂTRE,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
DOAMNEI PREȘEDINTE

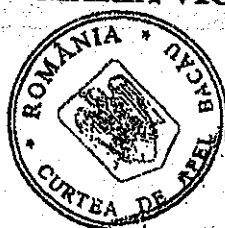
JUDECĂTOR DOINA LIVIA STANCIU

*Se va trimite proc.
general al JCCJ în vederea
verificării la nivel
național a problemei
de primă instanță
menționate.*

Vă înaintăm, spre competență soluționare, cererea de recurs în
interesul legii, formulată de Colegiul de Conducere al Curții de Apel,
împreună cu o copie a Hotărârii nr.50/16.04.2013 și copii de pe hotărâri
judecătorești referitoare la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării.

Cu deosebită considerație,

PREȘEDINTE,
MARIA VIOLETA CHIRIAC

PRIM GREFIER,
FLORICA ARSU

A.F.ex.2

**CURTEA DE APEL BACĂU
COLEGIUL DE CONDUCERE**

SESIZARE RECURS ÎN INTERESUL LEGII

COLEGIUL DE CONDUCERE AL CURȚII DE APEL BACĂU, în temeiul art. 514 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și art. 23 alin. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.387/2005, cu modificările și completările ulterioare;

Solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție, să se pronunțe cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 58 alin. 1 din O.U.G. nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în ceea ce privește competența de soluționare a acțiunilor formulate de Direcția Silvică împotriva personalului silvic cu atribuții de pază, prin care se urmărește recuperarea prejudiciilor cauzate prin tăieri ilegale de arbori.

La nivelul Curții de Apel Bacău s-au conturat două opinii în legătură cu competența de soluționare a acțiunilor formulate de direcțiile silvice pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a pădurarilor.

I. Într-o primă opinie se apreciază că instanței specializate în soluționarea litigiilor de muncă îi revine competența de soluționare a acestui gen de acțiuni. În susținerea acestei opinii se arată că dispozițiile art. 58 alin. 1 din O.U.G. nr. 59/2000, care prevăd că *„personalului silvic i se aplică dispozițiile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în măsura în care prezenta ordonanță nu prevede altfel”*, trebuie interpretate restrictiv, în sensul că se aplică dispozițiile Legii nr. 188/1999 personalului silvic care are și calitatea de

funcționar public, prin raportare la dispozițiile art. 58 alin. 2 din același act normativ, la Legea nr. 188/1999, la O.U.G. nr. 85/2006 și la regulile care guvernează materia contenciosului administrativ. X

Potrivit art. 58 alin. 2 din O.U.G. nr. 59/2000, o parte a personalului silvic are și calitatea de funcționar public, prin H.G. nr. 1009/2000 fiind stabilite categoriile de personal silvic care au și calitatea de funcționar public.

Pornind de la delimitarea stabilită chiar prin actul normativ care reglementează statutul personalului silvic între personal silvic care are calitate de funcționar public și personal silvic care nu are calitate de funcționar public și având în vedere și dispozițiile art. 6 din Legea nr. 188/1999, care reglementează sfera de aplicare a Legii nr. 188/1999 și care exclude de la aplicare personalul contractual cu atribuții de pază, se apreciază că sintagma „personal silvic”, utilizată în art. 58 alin. 1 din O.U.G. nr. 59/2000, trebuie interpretată în sensul că prin personal silvic, căruia i se aplică dispozițiile Legii nr. 188/1999, se înțelege personalul care are și calitatea de funcționar public. Împrejurarea că potrivit art. 3 din O.U.G. nr. 59/2000 personalul silvic de toate gradele este investit cu exercițiul autorității publice (în concret întocmește acte de constatare a contravențiilor sau a faptelor care constituie infracțiuni), nu poate conduce la concluzia că întregului personal public îi este aplicabilă Legea nr. 188/1999, în raport de dispozițiile art. 1 din acest act normativ, care prevede că prezenta lege reglementează regimul general al raporturilor juridice dintre funcționarii publici și stat sau administrația publică locală și de dispozițiile art. 2 din același act normativ care definesc funcționarul public și enumeră activitățile desfășurate de funcționarii publici care implică exercitarea prerogativelor de putere publică.

Norma conținută de art. 58 alin. 1 din O.U.G. nr. 59/2000 este o normă de trimitere. Potrivit art. 50 din Legea nr. 24/2000, norma de trimitere este utilizată în cazul în care o normă este complementară altei norme, pentru evitarea repetiției. Norma la care se face trimitere trebuie aplicată în integralitatea sa, neputând fi aplicată parțial, numai prevederile care se pliază în funcție de

specificul reglementării și nici nu poate fi adaptată. Art. 109 din Legea nr. 188/1999 prevede că sunt de competența instanței de contencios administrativ cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public. A interpreta că toate cauzele în care o parte este personal silvic sunt de competența instanței de contencios administrativ, fără a face distincție după cum personalul silvic are și calitatea de funcționar public sau nu are și această calitate, ar echivala cu o substituie a terminologiei utilizate de art. 109, în sensul că sintagma *funcționar public* să fie înlocuită cu sintagma *personal silvic*. Normele de competență, care stabilesc competența de soluționare a unor litigii în favoarea instanței de contencios administrativ, sunt norme derogatorii de la dreptul comun și, prin urmare, sunt norme de strictă interpretare și aplicare și nu pot fi extinse prin analogie sau prin substituie termenilor.

Un alt argument în susținerea primei opinii îl constituie și art. 6 din O.U.G. nr. 85/2006, care stabilește că personalul cu atribuții de pază a pădurilor răspunde patrimonial, în conformitate cu prevederile cap. III al titlului XI din Codul muncii, pentru pagubele produse pe suprafețele de pădure pe care le are în pază, constatate și evaluate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență. O.U.G. nr. 85/2006 nu conține norme de competență, însă prin trimiterea făcută la principiile răspunderii contractuale, statuează o dată în plus că aceste litigii izvorăsc din contractul de muncă și că acestor litigii le este aplicabilă legislația muncii.

În sprijinul acestei opinii sunt invocate și regulile care guvernează materia contenciosului administrativ. Pentru a stabili dacă o acțiune este de competența instanței de contencios administrativ se impune a se face o raportare la legea-cadru în materia contenciosului administrativ, Legea nr. 554/2004. Potrivit art. 2 lit. f din Legea nr. 554/2004 sintagma „contencios administrativ” este definită ca fiind activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau

încheierea, după caz, a unui act administrativ, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim.[†] O acțiune este de competența instanței de contencios administrativ, dacă obiectul său se circumscrie dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 554/2004 și dacă se solicită instanței să pronunțe una dintre soluțiile prevăzute de art. 18 din același act normativ, respectiv dacă se solicită anularea unui act administrativ sau obligarea autorității publice de a emite un act administrativ, de a elibera un alt înscris sau de a efectua o anumită operațiune administrativă.

În concluzie, se apreciază că acțiunile prin care direcțiile silvice urmăresc recuperarea prejudiciilor cauzate de pădurari prin tăieri ilegale de arbori, acțiuni întemeiate pe dispozițiile din Codul muncii, sunt de competența instanței specializate în soluționarea litigiilor de muncă.

†
II. În a doua opinie, se susține că instanței de contencios administrativ îi revine competența de soluționare a acestor acțiuni, întrucât art. 58 alin. 1 din O.U.G. nr. 59/2000 prevede, fără echivoc, că personalului silvic i se aplică dispozițiile Legii nr. 188/1999, fără a face vreo diferențiere în funcție și de calitatea de funcționari publici a unor categorii de personal silvic. Mai mult, nu fac astfel de distincții nici art. 3 din O.U.G. nr. 59/2000 atunci când prevede că personalul silvic de toate gradele, în exercitarea atribuțiilor pe care le are este învestit cu exercițiul autorității publice și nici art. 48 alin. 1 și 4 din același act normativ, atunci când reglementează răspunderea disciplinară, contravențională, civilă sau penală a personalului care încalcă legile și regulamentele specifice domeniului silviculturii, îndatoririle ce îi revin potrivit contractului individual de muncă, fără ca sancțiunile disciplinare să excludă aplicarea celorlalte forme de răspundere prevăzute de lege și să înlăture obligația recuperării despăgubirilor pentru pagube produse fondului forestier sau economiei vânatului.

Se arată că, într-adevăr, art. 6 lit. a din Legea nr. 188/1999 statuează că prevederile prezentei legi nu se aplică personalului contractual salariat din aparatul propriu al autorităților și instituțiilor publice, care desfășoară activități de pază, precum și altor categorii de personal care nu exercită prerogative de putere publică, acestor persoane aplicându-li-se legislația muncii, însă apreciază că acest text de lege nu exclude pădurarii, ce asigură activitate de pază, din sfera de aplicare a Legii nr. 188/1999, întrucât interpretarea sa trebuie realizată sintactic, prin raportare chiar la nuanțarea făcută de legiuitor în cuprinsul său: *precum și altor categorii de personal care nu exercită prerogative de putere publică*. Deci, dacă activitatea de pază nu implică prerogative de putere publică și se aplică legislația muncii, ori art. 3 din O.U.G. nr. 59/2000, precum și art. 51 alin. 3 din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic și art. 6 din H.G. nr. 1076/2009 pentru aprobarea Regulamentului de pază a fondului forestier, prevăd astfel de putere întregului corp de personal silvic, inclusiv pădurarilor.

✱ Se mai susține că art. 109 din Legea nr. 188/1999 prevede că sunt de competența instanței de contencios administrativ cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public, însă nici O.U.G. nr. 59/2000 și nici O. U.G. nr. 85/2006 nu prevăd o competență derogatorie. Singura trimitere la Codul muncii este făcută de art. 6 din O.U.G. nr. 85/2006, însă aceasta vizează strict normele răspunderii patrimoniale prevăzute de cap. III al titlului XI și nu cele referitoare la competența materială a instanțelor reglementate de titlul XII, cap. I și II din Legea nr. 53/2003. ✱

În cadrul normelor din Legea nr. 53/2003, la care face trimitere art. 6 din O.U.G. nr. 85/2006, se regăsește și art. 273, text potrivit căruia suma stabilită pentru acoperirea daunelor se reține în rate lunare din drepturile salariale care se cuvin persoanei în cauză din partea angajatorului la care este încadrată în muncă. Coroborând acest text cu art. 9 și 10 din H.G. nr. 1076/2009, care prevăd că pagubele produse fondului forestier, cauzate de neîndeplinirea, totală sau parțială, a atribuțiilor de serviciu privind paza fondului forestier, se impută

celor responsabili, texte derogatorii de la art. 164 din Codul muncii, ce exclud posibilitatea imputației pentru personalul căruia i se aplică legislația muncii, rezultă, încă o dată, că pentru personalul silvic răspunderea patrimonială este angajată exclusiv conform Legii nr. 188/1999, respectiv art. 84 și 85, prin emiterea unui ordin sau a unei dispoziții de imputare, acte care pot fi contestate în fața instanței de contencios administrativ.

S-a solicitat celorlalte curți de apel puncte de vedere și decizii relevante cu privire la această problemă de drept. Din analiza punctelor de vedere exprimate și a deciziilor comunicate reiese faptul că acest gen de acțiuni sunt soluționate de complete specializate în litigii de muncă din cadrul secțiilor civile la Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Constanța și Curtea de Apel Ploiești și de secția de contencios administrativ la Curtea de Apel Craiova și Curtea de Apel Suceava. La Curtea de Apel Pitești aceste acțiuni au fost soluționate de secția de contencios administrativ și au fost pronunțate soluții diferite, fie pe fondul cauzei, fie pe excepție, reținând că Direcția Silvică nu are deschisă calea dreptului comun, recuperarea pagubei urmând a fi făcută potrivit disp. art. 85 din Legea nr. 188/1999, prin emiterea unei decizii de imputare.

COLEGIUL DE CONDUCERE

PREȘEDINTE - MARIA VIOLETA CHIRIAC

MEMBRII - LĂCRĂMIOARA MOGLAN

LOREDANA ALBESCU

ANAMARIA MONICA BUSUIOC

NECULAI CĂTĂLIN IACOBUT

DORU OCTAVIAN PÎRJOL NĂSTASE

CĂTĂLIN ȘERBAN

**CURTEA DE APEL BACĂU
COLEGIUL DE CONDUCERE**

**HOTĂRÂREA NR.50
DIN 16 APRILIE 2013**

Colegiul de Conducere al Curții de Apel Bacău - Maria Violeta Chiriac - Președintele Curții de Apel Bacău, Lăcrămioara Moglan - Vicepreședinte Curtea de Apel Bacău, Loredana Albescu - judecător, Anamaria Monica Busuioc - judecător, Neculai Cătălin Iacobiuț - judecător, Doru Octavian Pîrjol Năstase - judecător, Cătălin Șerban - judecător, întrunit în ședința din data de 16 aprilie 2013;

Prin referatul nr.1391/I/A/22 din 16.04.2013, doamna judecător Lăcrămioara Moglan - Vicepreședinte Curții de Apel Bacău a formulat propunerea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu recurs în interesul legii în vederea obținerii unei soluționări unitare a problemelor de drept vizând interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 58 alin. 1 din O.U.G. nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în ceea ce privește competența de soluționare a acțiunilor formulate de Direcția Silvică împotriva personalului silvic cu atribuții de pază, prin care se urmărește recuperarea prejudiciilor cauzate prin tăieri ilegale de arbori, având în vedere cele două opinii diferite conturate la nivelul instanței.

În urma discuțiilor privind referatul anterior menționat, constatând că sunt incidente dispozițiile art.514 Cod procedură civilă;

Văzând și dispozițiile art.23 al.2 din Regulamentul de Ordine Interioară al Instanțelor Judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii, nr.387/2005, cu modificările și completările ulterioare;

În unanimitate de voturi,

HOTĂRĂȘTE

Art.1.- Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a se pronunța asupra chestiunilor de drept vizând interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 58 alin. 1 din O.U.G. nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în ceea ce privește competența de soluționare a acțiunilor formulate de Direcția Silvică împotriva personalului silvic cu atribuții de pază, prin care se urmărește recuperarea prejudiciilor cauzate prin tăieri ilegale de arbori.

Art.2.- Prezenta hotărâre se va comunica Înaltei Curți de Casație și Justiție, împreună cu sesizarea.

Data în ședința din 16.04.2013.

**PREȘEDINTE,
MARIA VIOLETA CHIRIAC**

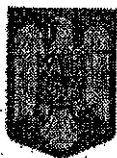
MEMBRII
LĂCRĂMIOARA MOGLAN
LOREDANA ALBESCU
ANAMARIA MONICA BŪSUIOC
NECULAI CĂTĂLIN IACOBUT
DORU OCTAVIAN PÎRJOL NĂSTASE
CĂTĂLIN ȘERBAN

SECRETAR - FLORICA ARSU

17/17 aprilie

*st. informate
putu - G. H. Ser,*

12

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Cabinet Procuror General

Nr. 351/C3/1673/III-5/2013

Către,

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În conformitate cu prevederile art. 514 din Codul de procedură civilă, formulez prezentul

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

În practica judiciară s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar în referire la „Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări prin Legea nr. 427/2001, raportat la dispozițiile 254 din Codul muncii, republicat (fost art. 270 din Codul muncii), art. 84 lit. a), art. 85 alin. (1) și (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora,

aprobată cu modificări prin Legea nr. 84/2007 în referire la competența de soluționare și admisibilitatea acțiunilor formulate de Regia Națională a Pădurilor - ROMSILVA prin direcțiile silvice împotriva personalului silvic contractual cu atribuții de pază a pădurilor, pentru recuperarea prejudiciilor cauzate prin tăieri ilegale de arbori."

Urmare sesizării nr.1391/I/A/22 din 18 aprilie 2013 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel Bacău, transmisă cu adresa nr.2/SU/2013 din 25 aprilie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a procedat la verificarea jurisprudenței la nivelul întregii țări, constatându-se că, în soluționarea acțiunilor formulate în temeiul dispozițiilor art. 254 din Codul muncii, republicat (fost art. 270 din Codul muncii) de Regia Națională a Pădurilor - ROMSILVA prin direcțiile silvice împotriva personalului silvic contractual cu atribuții de pază a pădurilor, pentru recuperarea, în condițiile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006, a prejudiciilor cauzate prin tăieri ilegale de arbori, nu există un punct de vedere unitar atât sub aspectul competenței instanțelor de contencios administrativ ori a celor specializate în soluționarea conflictelor de muncă, cât și asupra admisibilității acestor acțiuni, astfel:

I. Într-o primă orientare, s-a considerat că judecarea acestor cereri este de competența jurisdicției muncii, potrivit dispozițiilor Titlului XII din Codul muncii, republicat.

Aceste instanțe au considerat și că acțiunile sunt admisibile, astfel încât au examinat pe fond cauzele cu care au fost învestite.

S-a reținut că potrivit art. 48 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, personalul silvic care încalcă legile și regulamentele

specifice domeniului silviculturii, îndatoririle ce îi revin potrivit **contractului individual de muncă**, precum și normele de comportare, aducând astfel daune intereselor silviculturii și prestigiului instituției pe care o reprezintă, **răspunde disciplinar, contravențional, civil sau penal**, în funcție de natura și de gravitatea faptei săvârșite.

Or, răspunderea patrimonială a salariaților pentru pagubele produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor, reglementată de art. 254 alin. (1) din Codul muncii, republicat [fost art. 270 alin. (1) din același cod, anterior republicării], este în fond o **răspundere civilă contractuală**.

Prin urmare, dispozițiile art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 se interpretează ca făcând trimitere la răspunderea patrimonială reglementată de Codul muncii, dat fiind că, prin semnarea unui contract individual de muncă, între părți s-a născut un raport juridic specific dreptului muncii.

În acest sens, s-a arătat că art. 58 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 împarte personalul silvic în două categorii, respectiv: funcționarii publici numiți în funcție printr-un act administrativ (decizie, ordin, dispoziție) și personalul contractual care își desfășoară activitatea în baza unui contract individual de muncă, încheiat în condițiile art. 10 din Codul muncii, republicat.

În art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, modificată și completată s-a prevăzut că personalului silvic i se aplică dispozițiile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în măsura în care această ordonanță nu dispune altfel.

Trimiterea pe care art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 o face la dispozițiile Legii nr. 188/1999 privind Statutul

15

funcționarilor publici trebuie interpretată ca vizând alte aspecte, nereglementate de ordonanță, iar nu cele care privesc răspunderea patrimonială a angajaților.

Legea nr. 188/1999 reglementează o întreagă procedură de recrutare a funcționarilor publici, de numire în funcție, depunere a jurământului, etc., astfel încât atragerea răspunderii patrimoniale a personalului silvic contractual cu atribuții de pază a pădurilor nu se poate realiza prin emiterea ordinului sau a dispoziției de imputare prevăzute de art. 84 – 85 din acest act normativ, întrucât aceste persoane nu se află într-un raport de serviciu cu autoritatea silvică, născut și exercitat pe baza actului administrativ de numire (nefiind, ca atare, funcționari publici), ci își desfășoară activitatea în baza unui contract individual de muncă.

În acest sens, a fost invocat și art. 6 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 republicată, potrivit căruia, prevederile Statutului funcționarilor publici nu se aplică personalului contractual salariat din aparatul propriu al autorităților și instituțiilor publice care desfășoară activități de secretariat, administrative, protocol, gospodărire, întreținere-reparații, deservire, pază, precum și altor categorii de personal care nu exercită prerogative de putere publică, întrucât persoanele care ocupă aceste funcții nu au calitatea de funcționar public și li se aplică legislația muncii.

Mai mult, printr-un alt act normativ special ulterior Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000, respectiv prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 au fost reglementate modalitățile de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, iar prin art. 6 alin.(1) din acest act normativ se arată, în mod expres, că personalul cu atribuții de pază a pădurilor răspunde patrimonial în conformitate cu

prevederile Cap. III al Titlului XI din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare, pentru pagubele produse pe suprafețele de pădure pe care le are în pază, constatate și evaluate în condițiile acestei ordonanțe de urgență.

Ca atare, răspunderea patrimonială a acestei categorii de personal silvic se realizează pe cale judecătorească, nefiind aplicabile în această privință, dispozițiile art. 84 și art. 85 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, ci prevederile legii speciale care trimit la răspunderea patrimonială reglementată de Codul muncii. (Anexa I)

II. În aceeași ipoteză, s-a apreciat că acțiunile formulate de autoritatea silvică, pentru atragerea răspunderii patrimoniale a personalului silvic contractual cu atribuții de pază a fondului forestier sunt admisibile, iar competența de soluționare a acestora aparține instanțelor de contencios administrativ.

Această orientare s-a regăsit și la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția I Civilă, în soluționarea conflictelor negative de competență.

În motivarea acestor soluții, s-a arătat că, potrivit art.1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.59/2000, personalul silvic este format din persoanele care au pregătire de specialitate silvică atestată prin actul de absolvire a unei forme de învățământ recunoscute în România și care exercită efectiv profesii specifice activității în domeniul silviculturii.

Din interpretarea dispozițiilor art. 58 alin. (1) și (2) din acest normativ, coroborate cu prevederile Hotărârii de Guvern nr. 1009/2000 prin care s-a realizat corelarea gradelor profesionale prevăzute de statutul personalului silvic cu categoriile, clasele și gradele aferente funcțiilor publice,

prevăzute în Statutul funcționarilor publici rezultă că o parte a personalului silvic are calitatea de funcționar public, iar cealaltă parte, majoritară, are calitatea de personal contractual.

Prin art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, lege specială aplicabilă în materie, s-a prevăzut expres că personalului silvic îi sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, indiferent dacă acesta își desfășoară activitatea în baza unui act de numire în funcția publică sau în temeiul unui contract individual de muncă, în măsura în care această ordonanță nu dispune altfel.

Or, în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 nu se regăsește nicio dispoziție expresă contrară, de unde rezultă că, independent de natura contractuală a raporturilor de muncă ale personalului silvic cu atribuțiuni de pază a pădurilor, litigiile prin care persoana juridică angajatoare urmărește atragerea răspunderii patrimoniale sunt de competența instanțelor de contencios administrativ, potrivit art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată.

Sub acest aspect, s-a reținut și că, prin art. 52 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 s-a prevăzut competența instanțelor de contencios administrativ în soluționarea plângerilor pe care cei nemulțumiți le pot formula împotriva hotărârilor consiliului de disciplină, pentru această situație, legiuitorul nefăcând nicio distincție între personalul contractual și funcționarii publici care formează personalul silvic din cadrul structurilor Regiei Naționale a Pădurilor - ROMSILVA.

Întrucât nu s-a arătat expres care este instanța competentă să soluționeze litigiile ce privesc răspunderea patrimonială a salariatului pentru pagubele aduse unității, se impune, pentru identitate de rațiune, ca aceasta să

fie tot instanța de contencios administrativ, de vreme ce, atât sancțiunile disciplinare, cât și răspunderea patrimonială ori civilă se întemeiază pe raporturile de muncă sau de serviciu ale personalului silvic și privesc activitatea desfășurată de acesta în cadrul unității.

Competența instanțelor de contencios administrativ este atrasă și de prevederile art. 51 alin. (3) din actualul Cod silvic, aprobat prin Legea nr. 46/2008, modificată și completată [fost art. 114 din Codul silvic anterior, aprobat prin Legea nr. 26/1996], potrivit căroră, în exercitarea atribuțiilor de serviciu privind paza fondului forestier, personalul silvic este asimilat personalului care îndeplinește funcții ce implică exercițiul autorității publice, precum și de împrejurarea că angajatorul este o autoritate publică, în sensul art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată și completată.

În ceea ce privește modalitatea procedurală, de recuperare a pagubei produse de salariat, s-a reținut că Statutul personalului silvic nu cuprinde dispoziții exprese referitoare la răspunderea civilă a acestui personal pentru pagubele aduse unităților din subordinea Regiei Naționale a Pădurilor, prin neexercitarea sau exercitarea necorespunzătoare a îndatoririlor de serviciu.

Însă, prin art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, s-a arătat expres că răspunderea patrimonială a personalului silvic cu atribuțiuni de pază este atrasă în conformitate cu prevederile Cap. III al Titlului XI din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii.

Potrivit art. 254 alin. (1) din Codul muncii, republicat [fost art. 270 alin.(1) din același cod, anterior republicării], salariații răspund patrimonial în temeiul normelor și principilor răspunderii contractuale pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor.

În acest sens, art. 169 alin. (2) din Codul muncii, republicat [corespunzător art. 164 alin. (2) din Codul muncii, anterior republicării] prevede că reținerile cu titlu de daune cauzate angajatorului nu pot fi efectuate decât dacă datoria salariatului este scadentă, lichidă și exigibilă și a fost constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

Astfel, în cazul în care salariatul nu înțelege să repare de bunăvoie prejudiciul, angajatorul va trebui să promoveze o acțiune în realizare, să obțină o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă prin care să se constate existența și întinderea pagubei și să se dispună obligarea celui răspunzător de producerea acesteia la plata despăgubirilor. (*Anexa II*)

III. În același cadru procesual fixat de reclamanta Regia Națională a Pădurilor prin direcțiile silvice, alte instanțe de contencios administrativ au considerat că sunt inadmisibile acțiunile formulate împotriva salariaților, personal silvic cu atribuții de pază a fondului forestier, pentru recuperarea pagubelor cauzate prin tăieri ilegale de arbori.

Această orientare s-a regăsit și la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

În motivarea acestor soluții, s-a reținut că potrivit dispozițiilor art.1 alin.(1), art.4 lit. b) și c) precum și art. 7 lit. d) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr.59/2000 privind Statutul personalului silvic, gradul profesional de pădurar este specific personalului silvic cu pregătire medie sau de bază.

Întrucât prin art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 nu se face nicio distincție între personalul silvic cu statut de funcționar public și personalul silvic angajat în baza unui contract individual de muncă, rezultă că personalului silvic cu atribuții de pază a fondului forestier îi sunt aplicabile prevederile Legii nr. 188/1999, chiar dacă angajarea lui s-a realizat prin încheierea unui contract individual de muncă.

Potrivit art. 84 lit. a) din Legea nr. 188/1999, funcționarul public răspunde civil pentru pagubele produse cu vinovăție patrimoniului autorității sau instituției publice în cadrul căreia își desfășoară activitatea.

În conformitate cu dispozițiile art. 85 alin. (1) și alin. (2) din același act normativ, repararea prejudiciului se realizează prin asumarea unui angajament de plată de către cel răspunzător de producerea pagubei sau prin emiterea de către conducătorul autorității sau instituției publice, în termen de 30 de zile de la constatarea pagubei, a unui ordin sau a unei dispoziții de imputare. Împotriva ordinului sau dispoziției de imputare, funcționarul public în cauză se poate adresa instanței de contencios administrativ.

Întrucât reclamanta nu a procedat la recuperarea pagubei potrivit procedurii instituite de Legea nr. 188/1999, republicată, prin emiterea unui ordin sau a unei dispoziții de imputare ce poate constitui obiect al controlului din partea instanței de contencios administrativ, repararea prejudiciului pe calea acțiunii directe, îndreptate împotriva salariatul este inadmisibilă.

S-a arătat și că potrivit art. 117 din Legea nr. 188/1999, republicată, dispozițiile acestei legi se completează cu prevederile legislației muncii, în măsura în care nu contravin legislației specifice funcției publice,

24

astfel încât nu vor putea fi aplicate dispozițiile cuprinse în Titlul XII al Codului muncii, republicat referitoare la procedura de soluționare a conflictelor individuale de muncă.

În sprijinul acestei susțineri a fost invocată și Decizia nr. 481 din 22 septembrie 2005 pronunțată de Curtea Constituțională prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 73 alin.(1) din Legea nr.188/1999 [devenit art. 85 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, republicată], cu motivarea că textul criticat nu încalcă dreptul autorității sau instituției publice de a-și întregi patrimoniul, în cazul angajării răspunderii civile a funcționarului public, ci prevede, în acest scop, o procedură specială, mai facilă. (Anexa III)

Apreciez acest ultim punct de vedere ca fiind în litera și spiritul legii, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic¹ aprobată cu modificări prin Legea nr. 427/2001, personalul silvic, constituit în Corpul Silvic este format din persoanele care au pregătire de specialitate silvică atestată prin actul de absolvire a unei forme de învățământ recunoscute în România și care exercită efectiv profesiuni specifice activității în domeniul silviculturii.

Prin art. 4 și art. 7 din același act normativ s-au stabilit categoriile statutare² ale personalului silvic, diferențiate în funcție de nivelul pregătirii

¹ Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 a fost publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr.238 din 30 mai 2000, iar Legea nr.427/2001 a fost publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr.406 din 23 iulie 2001.

² Art. 4 prevede că „Personalul silvic se diferențiază în funcție de nivelul pregătirii profesionale în următoarele categorii:

28
profesionale, precum și gradele profesionale³ corespunzătoare acestor categorii.

Prin art. 58 alin. (2) din ordonanță s-a prevăzut ca, pentru categoriile de personal silvic care are și calitatea de funcționar public să se realizeze, printr-o hotărâre de guvern, corelarea dintre gradele profesionale prevăzute în Statutul personalului silvic și categoriile, gradele, clasele și treptele aferente carierei funcționarilor publici, prevăzute în Statutul funcționarilor publici.

În aplicarea acestor dispoziții legale a fost adoptată Hotărârea de Guvern nr. 1009/2000 privind corelarea gradelor profesionale prevăzute în Statutul personalului silvic cu categoriile, clasele și gradele aferente funcțiilor publice⁴.

Prin art. 3 din acest act emis în aplicarea dispozițiilor evocate anterior s-a prevăzut că are calitatea de funcționar public personalul silvic care a fost numit, în condițiile legii, în funcții publice de conducere și de execuție, din următoarele structuri:

a) direcția și compartimentele de specialitate în domeniul gospodăririi pădurilor, din aparatul propriu al Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului;

a) *personal silvic cu pregătire superioară, format din absolvenți ai facultății de silvicultură și ai cursurilor de scurtă durată;*

b) *personal silvic cu pregătire superioară, format din absolvenți ai liceului silvic și ai școlii tehnice silvice postliceale;*

c) *personal silvic cu pregătire de bază, format din absolvenți ai școlii profesionale silvice*".

³ Art. 7 alin. (1) dispune: „(1) Gradele profesionale ale personalului silvic sunt următoarele:

a) *pentru ingineri: inginer silvic, inginer inspector general silvic și inginer consilier silvic;*

b) *pentru subingineri: subinginer silvic debutant, subinginer silvic, subinginer silvic principal;*

c) *pentru tehnicieni: tehnician silvic debutant, tehnician silvic, tehnician silvic principal;*

d) *pentru absolvenții liceelor sau școlilor profesionale silvice: pădurar debutant și pădurar, respectiv brigadier silvic debutant și brigadier silvic*”;

⁴ Publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 552 din 8 noiembrie 2000.

b) inspectoratele silvice teritoriale pentru controlul aplicării regimului silvic în Fondul forestier național, precum și cele din cadrul oficiilor cinegetice teritoriale.

Corelarea gradelor profesionale silvice, cu funcțiile publice a fost realizată prin Anexa I a Hotărârii de Guvern nr.1009/2000 și a vizat doar personalul silvic cu grad profesional de inginer, subinginer și tehnician silvic, fiind exceptate gradele profesionale de pădurar, pădurar debutant, brigadier silvic și brigadier silvic debutant, aceste din urmă categorii desfășurându-și activitatea în temeiul contractelor individuale de muncă.

Așadar, Statutul personalului silvic decelează, în cadrul Corpului Silvic, două categorii profesionale, respectiv:

a) **personal având calitatea de funcționar public, numit în funcții publice** [care se află într-un raport de serviciu cu una dintre structurile indicate la art. 3 lit. a) sau b) din Hotărârea de Guvern nr. 1009/2000 și, respectiv, personalul silvic al cărui grad profesional este corelat categoriilor, claselor și gradelor profesionale aferente funcțiilor publice, potrivit Anexei I a aceleiași hotărâri de guvern]⁵;

b) **personal silvic având calitatea de salariat** care își desfășoară activitatea în temeiul unui contract individual de muncă, incluzând personalul cu gradul profesional de pădurar, pădurar debutant, brigadier silvic și brigadier silvic debutant⁶.

Potrivit art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, modificată și completată, personalului silvic i se aplică dispozițiile

⁵ În acest sens, Șerban Beligrădeanu - „Competența materială de soluționare de către instanțele judecătorești a cauzelor derivate din raportul juridic de muncă al personalului aflat sub incidența Statutului personalului silvic” (II), în Dreptul nr. 2/2005, pp. 64-78; Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, decizia nr. 539 din 1 februarie 2013, www.legalis.ro;

⁶ Șerban Beligrădeanu, *op. cit.*

24

Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în măsura în care prezenta ordonanță de urgență nu dispune altfel.

Întrucât *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, putem concluziona că legiuitorul a înțeles să supună întregul personal silvic unui regim juridic unitar subsumat statutului funcționarilor publici, indiferent de temeiurile în baza cărora își desfășoară activitatea (actul de numire într-o funcție publică sau încheierea unui contract individual de muncă).⁷

În plus, din conținutul aceleiași norme, rezultă că excepțiile de la aplicarea Legii nr. 188/1999 trebuie indicate expres în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000, modificată și completată.

Or, în cuprinsul acestei ordonanței de urgență nu se regăsește vreo prevedere expresă referitoare la răspunderea patrimonială a personalului silvic cu atribuții de pază a pădurilor.

Așadar, în virtutea normei de trimitere cuprinse în art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, modificată și completată, Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată va fi aplicabilă personalului silvic, cu titlu de lege generală, sub toate aspectele care interesează statutul profesional, deci inclusiv în privința aspectelor ce vizează atragerea răspunderii civile sau patrimoniale, după caz.

Din aceste perspective, nu poate fi primită opinia potrivit căreia, în lipsa numirii într-o funcție publică, personalului silvic angajat prin contract individual de muncă nu îi pot fi aplicate dispozițiile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată.

⁷ Clara Băluță, Norel Popescu - „Competența materială de soluționare de către instanțele judecătorești a cauzelor derivate din raportul juridic de muncă al personalului aflat sub incidența Statutului personalului silvic”(I), în Dreptul nr. 2/2005, p. 64-78;

25

Soluția la care achiesăm este permisă chiar de unele dispoziții ale Statutului funcționarilor publici.

Astfel, interpretând *per a contrario* dispozițiile art. 6 lit. a) din Legea nr. 188/1999, republicată⁸, rezultă că nu este exclusă aplicarea statutului juridic al funcționarilor publici și personalului contractual salariat din aparatul propriu al autorităților și instituțiilor publice care, în desfășurarea activităților de pază, exercită prerogative de putere publică.

Aplicarea, sub aspectele analizate, a Statutului funcționarilor publici este posibilă chiar și în lipsa unui act de numire într-o funcție publică, întrucât, pe de o parte, dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 aprobată cu modificări prin Legea nr. 427/2001, cu modificările și completările ulterioare⁹, art. 51 alin.(3) din Legea nr. 46/2008, privind Codul silvic, modificată și completată¹⁰, precum și art. 6 din Hotărârea de Guvern nr. 1076 din 23 septembrie 2009 pentru aprobarea Regulamentului de pază a fondului forestier¹¹ stabilesc că, în exercitarea atribuțiilor, personalul silvic, de toate gradele este investit cu exercițiul autorității publice. Pe de altă parte, însăși legea specială ce reglementează statutul juridic al acestei categorii

⁸ Potrivit dispozițiilor art. 6 lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicat:
„Prevederile prezentei legi nu se aplică:

a) personalului contractual salariat din aparatul propriu al autorităților și instituțiilor publice, care desfășoară activități de secretariat, administrative, protocol, gospodărire, întreținere-reparații și de deservire, pază, precum și altor categorii de personal care nu exercită prerogative de putere publică. Persoanele care ocupă aceste funcții nu au calitatea de funcționar public și li se aplică legislația muncii”;

⁹ Potrivit art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări prin Legea nr. 427/2001, cu modificările și completările ulterioare: „În exercitarea atribuțiilor pe care le are personalul silvic de toate gradele este investit cu exercițiul autorității publice, potrivit legii.”;

¹⁰ Potrivit art. 51 alin.(3) din Legea nr. 46/2008, privind Codul silvic, modificată și completată: „În exercitarea atribuțiilor de serviciu privind paza fondului forestier, în constatarea contravențiilor și a faptelor ce constituie infracțiuni silvice, personalul silvic este asimilat personalului care îndeplinește funcții ce implică exercițiul autorității publice.”;

¹¹ Potrivit art. 6 din Hotărârea de Guvern nr. 1076 din 23 septembrie 2009 pentru aprobarea Regulamentului de pază a fondului forestier: „În exercitarea atribuțiilor de serviciu privind paza fondului forestier și controlul respectării reglului silvic personalul silvic este asimilat personalului care îndeplinește funcții ce implică exercițiul autorității publice, fiind competent să constate contravenții silvice, precum și fapte care prin natura lor pot constitui infracțiuni silvice, încheind în acest sens actele de constatare, potrivit prevederilor legale.”;

profesionale face trimitere la prevederile Legii nr. 188/1999 ce devine astfel aplicabilă cu titlu de lege generală.

Așadar, angajarea răspunderii civile ori a celei patrimoniale, după caz, a personalului silvic pentru pagubele produse cu vinovăție instituției sau autorității publice cu care se află în raporturi de serviciu ori de muncă, indiferent de cauza generatoare a prejudiciului, gradul profesional și temeiurile în baza cărora își desfășoară activitatea este guvernată de prevederile art. 84-85 din Legea nr. 188/1999, republicată¹².

Ca atare, competența de soluționare a litigiilor ce decurg din raporturile de serviciu sau de muncă ale acestei categorii profesionale cu instituția sau autoritatea publică se stabilește în favoarea instanței de contencios administrativ, potrivit dispozițiilor art. 109 din acest act normativ¹³.

În referire la procedura de atragere răspunderii patrimoniale a personalului silvic contractual cu atribuții de pază a pădurilor, pentru prejudiciile produse pe suprafețele de pădure aflate în pază, se observă că prin art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind

¹² Potrivit art.84 din Legea nr.188/1999 privind Statutul funcționarilor public, republicată:

„ (1) Răspunderea civilă a funcționarului public se angajează:

a) pentru pagubele produse cu vinovăție patrimoniului autorității sau instituției publice în care funcționează;

b) pentru nerestituirea în termenul legal a sumelor ce i s-au acordat necuvenit;

c) pentru daunele plătite de autoritatea sau instituția publică, în calitate de comitent, unor terțe persoane, în temeiul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile”.

Art.85 alin. (1) din același act normativ dispune:

„(1) Repararea pagubelor aduse autorității sau instituției publice în situațiile prevăzute la art. 84 lit. a) și b) se dispune prin emiterea de către conducătorul autorității sau instituției publice a unui ordin sau a unei dispoziții de imputare, în termen de 30 de zile de la constatarea pagubei, sau, după caz, prin asumarea unui angajament de plată, iar în situația prevăzută la lit. c) a aceluiași articol, pe baza hotărârii judecătorești definitive și irevocabile.

(2) Împotriva ordinului sau dispoziției de imputare funcționarul public în cauză se poate adresa instanței de contencios administrativ.

¹³ Potrivit art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată: „ Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe.”

stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, aprobată cu modificări prin Legea nr. 84/2007, s-a instituit o normă de trimitere la prevederile Cap. III al Titlului XI din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare.

Trimiterea pe care acest act normativ special o face la prevederile Cap. III (art. 254 - 259) al Titlului XI din Codul muncii, republicat (corespunzător art. 270- 275 din Codul muncii, anterior republicării) se cuvine a fi interpretată și aplicată în lumina preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2006 și expunerii de motive a Legii de aprobare nr. 84/2007 în care se arată că adoptarea reglementării speciale a avut ca scop instituirea unor măsuri de limitare a răspunderii personalului care asigură paza pădurilor pentru situații bine justificate, stabilirea unor despăgubiri în concordanță cu posibilitățile financiare ale acestuia, existând riscul ca, pentru o mare parte din suprafața de pădure a țării, să nu mai poată fi asigurată paza, în condițiile în care personalul ce realiza această activitate ar fi fost obligat la plata unor sume care depășeau posibilitățile sale materiale.

Așadar, completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2006 cu prevederile Codului muncii vizează exclusiv aspectele de ordin substanțial care, comparativ cu răspunderea civilă contractuală, caracterizează răspunderea patrimonială a salariaților ca fiind una protectivă pentru interesele lor individuale,¹⁴ precum: instituirea riscului normal al serviciu, ca și cauză de nerăspundere [art. 254 alin. (2) din Codul muncii, republicat]; limitarea legală a valorii pagubei ce poate fi recuperată prin acordul părților [art. 254 alin. (4) din Codul muncii], răspunderea conjunctă, proporțională cu

¹⁴ Ion Traian Ștefănescu - „Răspunderea patrimonială reglementată prin noul Cod al muncii” în Dreptul nr. 9/2003, pp.5-40

salariul său net de la data constatării pagubei și, după caz, în funcție de timpul efectiv lucrat de la ultimul inventar, în ipoteza prevăzută de art. 255 alin. (2) din același cod; executarea creanței de despăgubire în condițiile speciale, derogatorii de la Codul de procedură civilă, instituite prin art. 257-259 din Codul muncii.

Pe de altă parte, se observă că art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2006 aprobată cu modificări prin Legea nr. 84/2007 nu conține norme de trimitere la dispozițiile procedurale referitoare la jurisdicția muncii, incluse în Titlul XII al Codul muncii, republicat și nici la prevederile art. 169 alin. (2) din Codul muncii, republicat [corespunzător art. 164 alin. (2) din același cod, anterior republicării] care condiționează efectuarea reținerilor din salariu, cu titlu de daune cauzate angajatorului, de existența unei datorii certe lichide și exigibile, stabilite printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

În raport de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 reprezintă un act normativ special, aplicabil doar pentru situațiile juridice expres reglementate vizând recuperarea, de la personalul silvic însărcinat cu paza pădurilor¹⁵, a prejudiciilor cauzate prin tăieri ilegale de arbori.

Întrucât excepțiile sunt de strictă interpretare și aplicare, prevederile din Codului muncii vor putea fi aplicate doar sub aspectele la care se face referire în cuprinsul normei de trimitere, fără fi extinse asupra chestiunilor referitoare la procedura de recuperare a pagubei.

¹⁵ Personalul silvic însărcinat cu paza pădurilor este indicat de art. 2, art. 6 lit. a) și art. 20 din Regulamentul de pază a fondului forestier, aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 1076/2009, incluzând pădurarii și pădurarii titulari de canton;

29

De altfel, vocația Codului muncii, de a fi aplicat, cu titlu de normă generală în privința raporturilor juridice analizate este limitată de înseși dispozițiile art. 1 alin. (2) din cuprinsul său, norme în virtutea cărora, prevederile Codului muncii sunt aplicabile și raporturilor juridice de muncă ce se pot naște în baza unor reglementări speciale, doar în măsura în care legile speciale aplicabile nu conțin norme derogatorii.

Or, prin completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 cu Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici se instituie un regim juridic derogatoriu de la Codul muncii în privința posibilității recuperării pagubei pe calea unei cereri de chemare în judecată formulate de instituția sau autoritatea publică împotriva persoanei care, potrivit statutului propriu, aparține Corpului silvic.

Aceeași limitare în aplicarea legislației muncii este dată și de prevederile art. 117 din Legea nr. 188/1999 potrivit căroră, dispozițiile Statutului funcționarilor publici se completează cu prevederile legislației muncii, în măsura în care nu contravin legislației specifice funcției publice.

Atragerea răspunderii civile a personalului silvic pe calea acțiunii în justiție promovate de angajator și aplicarea normelor cuprinse în art. 169 alin. (2), art. 268 alin. (1) lit. c), art. 269 din Codul muncii, republicat raportate la art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată este incompatibilă cu recuperarea pagubei în condițiile instituite prin art. 85 din Legea nr. 188/1999 republicată, aplicabilă și personalului silvic contractual, astfel cum s-a arătat în precedent.

Codul muncii reprezintă dreptul comun în domeniul raporturilor de muncă fundamentate pe contractul individual de muncă, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 reprezintă legea specială, derogatorie care,

30

În materia procedurii de urmat pentru atragerea răspunderii patrimoniale a personalului silvic, inclusiv a celui contractual, trimite la o altă lege specială, respectiv Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, act normativ care devine astfel aplicabil, cu titlu lege generală pentru întregul personal silvic¹⁶.

Ca atare, în virtutea principiilor de interpretare *specialia generalibus derogant* și *exceptio est strictissime interpretationis et applications*, nu există un drept de opțiune al angajatorului între procedura instituită prin Codul muncii și cea prevăzută de Legea nr. 188/1999, republicată.

În lipsa unui act de imputare a prejudiciului emis de angajator (ordin sau dispoziție) care ar putea fi atacat de persoana răspunzătoare de producerea acestuia la instanța de contencios administrativ, este inadmisibilă acțiunea directă pentru recuperarea pagubei, formulată de autoritatea sau instituția publică prejudiciată, fie în fața instanțelor de contencios administrativ, fie în fața instanțelor specializate în soluționarea conflictelor individuale de muncă¹⁷.

Așadar, după constatarea și evaluarea pagubei, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2006 și în măsura în care personalul silvic răspunzător de producerea pagubei nu și-a asumat un angajament de plată, conducătorul autorității publice din domeniul silviculturii emite, în temeiul art. 85 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 republicată, un ordin sau dispoziție de imputare care poate fi contestat/contestată de persoanele de la care s-a dispus recuperarea pagubei, la instanța de contencios administrativ, în condițiile alin. (2) al aceluiași

¹⁶ Clara Băluță, Norel Popescu, *op. cit.*,

¹⁷ În același sens, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, decizia nr. 3358 din 29 iunie 2012, decizia nr. 3358 din 29 iunie 2012; publicate www.legallis.ro; decizia nr. 697 din 12 februarie 2013 publicată în Buletinul Casei nr. 8-9/2013;

21
articol, coroborat cu art. 109 din Legea nr. 188/1999, republicată și art. 10 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată și completată.

Faptul că prin art. 10 din Hotărârea de Guvern nr. 1076/2009 s-au prevăzut trei modalități alternative de recuperare a pagubelor (prin reținerea pe statul de plată în tranșe lunare, prin garanția gestionară constituită sau în alte modalități prevăzute de lege) nu constituie un impediment în calea aplicării procedurii prevăzute de art.85 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, republicată.

Astfel, dispozițiile din regulament visează exclusiv modalitatea de executare a creanței stabilită, ca existență și întindere, prin angajamentul de plată ori prin actul emis de conducătorul autorității publice (ordin/dispoziție) neatacat în contencios administrativ sau, după caz, menținut în urma controlului de legalitate și temeinicie efectuat de instanța de contencios administrativ.

Mai mult, în această modalitate de aplicare a legii se asigură unitatea de procedură și jurisdicție pentru acele situații obiective în care răspunderea pentru producerea aceleiași pagubei aparține atât pădurarilor (personal silvic contractual), cât și șefilor de districte silvice (care au calitatea de funcționari publici), fiind determinată de neîndeplinirea atribuțiilor de serviciu în legătură cu paza fondului forestier și, respectiv, organizarea, coordonarea și controlul acestei activități¹⁸.

¹⁸ O astfel de ipoteză nu este exclusă normativ, întrucât potrivit dispozițiilor art. 7 lit. a) din Regulamentul de pază a fondului forestier, aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 1076 din 23 septembrie 2009, în situația în care în structura ocolului silvic sunt organizate districte silvice, șeful de district organizează coordonează și controlează activitatea de pază desfășurată de către pădurarii titulari de canton din raza lor de competență, purtând răspunderea în solidar, cu pădurarul, pentru pagubele ce se aduc fondului forestier ca urmare a neîndeplinirii atribuțiilor de serviciu.

*

*

*

În concluzie, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 58 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări prin Legea nr. 427/2001 raportate la dispozițiile art. 84 lit. a), art. 85 alin. (1) și (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, modificată și completată, recuperarea prejudiciului cauzat prin tăieri ilegale de arbori de la personalului silvic contractual însărcinat cu paza pădurilor se realizează, după caz, prin asumarea unui angajament de plată sau prin emiterea de către conducătorul autorității sau instituției publice a unui ordin sau a unei dispoziții de imputare.

Actele prin care s-a dispus recuperarea prejudiciului pot fi atacate de personalul silvic contractual cu atribuții de pază a pădurilor la instanța de contencios administrativ prevăzută de art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată rap. la art. 10 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată și completată.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, aprobată cu modificări prin Legea nr. 84/2007 raportate la dispozițiile art. 254 din Codul muncii, republicat (fost art. 270 din Codul muncii), cererile de chemare în judecată formulate

Pe de altă parte, potrivit pct. III-11 din Anexa I la Ordinul nr.120 din 18 martie 2002 al Ministrului Agriculturii Alimentației și Pădurilor, privind corelarea gradelor profesionale și a gradațiilor stabilite pentru personalul silvic cu funcțiile deținute de personalul silvic aflat în activitate la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată și modificată prin Legea nr. 427/2001, funcția de șef de district silvic poate fi ocupată de personalul silvic cu gradele profesionale de inginer silvic, subinginer silvic și tehnician silvic. Aceste grade profesionale corespund unor funcții publice potrivit Anexei la Hotărârea de Guvern nr. 1009/2000.

83

de Regia Națională a Pădurilor – ROMSILVA prin direcțiile silvice, pentru obligarea personalului silvic contractual, la repararea acestui prejudiciu sunt inadmisibile.

Pentru aceste motive, în temeiul dispozițiilor art. 517 din Codul de procedură civilă solicit admiterea recursului în interesului legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii.

PROCUROR GENERAL

TIBERIU MIHAIL NIȚU

84

În temeiul dispozițiilor art. 515 Cod procedură civilă, se anexează prezentului recurs în interesul legii, pentru exemplificare, copiile hotărârilor judecătorești menționate în conținutul acestuia:

Anexa I

1. Decizia civilă nr. 463/2011 din 28.02.2011 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia – Secția pentru Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 3933/107/2009;
2. Decizia civilă nr. 415/2013 din 21.02.2013 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia – Secția pentru Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 730/97/2012;
3. Sentința civilă nr. 256/D din 13.02.2009 pronunțată de Tribunalul Bacău – Secția civilă, în dosarul nr. 5398/110/2007, irevocabilă prin decizia civilă nr. 745 din 29.06.2009 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția Civilă, Minori și Familie, Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale;
4. Sentința civilă nr. 1563 din 12 noiembrie 2009 pronunțată de Tribunalul Bacău – Secția Civilă în dosarul nr. 1037/110/2009 irevocabilă prin decizia civilă nr. 973 din 20 septembrie 2010 pronunțată de Curtea de Apel Bacău;
5. Sentința civilă nr. 806/D/2010 din 19 mai 2010 pronunțată de Tribunalul Bacău – Secția Civilă, în dosarul nr. 2401/110/2009, irevocabilă prin nerecurare;
6. Sentința civilă nr. 988/D din 16 iunie 2010 pronunțată de Tribunalul Bacău – Secția Civilă în dosarul nr. 2316/110/2009 irevocabilă prin nerecurare;
7. Sentința civilă nr. 459 D/2010 din 24 martie 2010 pronunțată de Tribunalul Bacău – Secția Civilă, în dosarul nr. 2312/110/2009, irevocabilă prin nerecurare;
8. Sentința civilă nr. 324/D/2013 din 20.02.2013 pronunțată de Tribunalul Bacău – Secția I Civilă, în dosarul nr. 5016/110/2012*, irevocabilă prin decizia civilă nr. 1015 din 12.06.2013 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă;
9. Decizia civilă nr. 630 din 17.05.2006 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția Civilă, în dosarul nr. 449/2006;
10. Decizia nr. 387 din 22 martie 2010 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția Civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă, asigurări sociale în dosarul nr. 3946/110/2009;
11. Decizia nr. 1146 din 14.10.2010 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția Civilă, Cauze Minori, Familie, Conflicte de Muncă, Asigurări Sociale, în dosarul nr. 2391/110/2009;
12. Sentința civilă nr. 24/CC din 5.06.2012 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 436/32/2012 irevocabilă prin nerecurare;
13. Sentința nr. 31/2012 din 12.07.2012, pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 518/32/2012;
14. Sentința nr. 35/CC/2012 din 23.08.2012, pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 615/32/2012;
15. Sentința civilă nr. 3912/F din 11.12.2012 pronunțată de Tribunalul Ialomița – Secția Civilă, în dosarul nr. 4397/98/2009*, irevocabilă prin decizia nr. 2600 din

- 35
- 29.04.2013 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VII-a Civilă și pentru Cauze privind Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale;
16. Sentința civilă nr. 517 din 23.03.2009 pronunțată de Tribunalul Sălaj – Secția Civilă, în dosarul nr. 628/84/2009, irevocabilă prin nerecurare;
17. Sentința civilă nr. 1918 din 16.03.2012 pronunțată de Tribunalul Sălaj – Secția Civilă, în dosarul nr. 8206/84/2010, irevocabilă prin decizia 3621/R/2012 din 17.09.2012, pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția I Civilă;
18. Sentința civilă nr. 3434 din 5 iunie 2012 pronunțată de Tribunalul Sălaj – Secția Civilă în dosarul nr. 1905/84/2012, irevocabilă prin nerecurare;
19. Decizia civilă nr. 475/R/2012 din 6.02.2012 pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția I Civilă, în dosarul nr. 869/117/2011;
20. Decizia civilă nr. 827/R/2010 din 13.04.2010 pronunțată cu opinie separată de Curtea de Apel Cluj – Secția Civilă, de Muncă și Asigurări Sociale, pentru Minori și Familie, în dosarul nr. 1760/84/2009;
21. Decizia civilă nr. 516/CM din 17.06.2008 pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția Civilă, pentru Cauze cu Minori și de Familie, precum și pentru Cauze privind Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, în dosarul nr. 4397/118/2007;
22. Decizia civilă nr. 708/CM din 24 noiembrie 2009 pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția Civilă, pentru cauze cu minori și de familie, precum și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarul nr. 9776/118/2008;
23. Sentința civilă nr. 1101/2012 din 25.04.2012 pronunțată de Tribunalul Iași – Secția I Civilă, în dosarul nr. 345/99/2011*, irevocabilă prin decizia nr. 1519 din 14 noiembrie 2012 pronunțată de Curtea de Apel Iași – Secția Litigii de Muncă și Asigurări Sociale;
24. Decizia nr. 1294/R-C din 19.12.2007 pronunțată, cu opinie separată de Curtea de Apel Pitești – Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2246/90/2007;
25. Decizia nr. 1295R-C din 19.12.2007 pronunțată, cu opinie separată, de Curtea de Apel Pitești – Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2368/90/2007, la care se află atașată sentința nr. 725 din 25.09.2007 a Tribunalului Vâlcea – Secția Comercial și Contencios Administrativ și Fiscal;
26. Decizia nr. 545/R-CM din 9.09.2008 pronunțată de Curtea de Apel Pitești – Secția Civilă, pentru Cauze privind Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale și pentru Cauze cu Minori și de Familie, în dosarul nr. 253/90/2008;
27. Sentința civilă nr. 1640/2011 din 5.12.2011 pronunțată de Tribunalul Buzău – Secția I Civilă – Complet specializat litigii de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 431/114/2010, definitivă și irevocabilă;
28. Decizia nr. 2094 din 22.05.2012 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești – Secția I Civilă, în dosarul nr. 6358/114/2011;
29. Decizia nr. 2369 din 7.06.2012 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești – Secția I Civilă, în dosarul nr. 6804/120/2011;
30. Decizia nr. 662 din 18.03.2013 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești – Secția I Civilă, în dosarul nr. 2607/120/2011;

Anexa II

1. Decizia civilă nr. 1656 din 21.11.2011 pronunțată cu opinie separată de Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă, în dosarul nr. 2360/110/2009, la care se află atașată sentința civilă nr. 1143/2011 din 24.06.2011 a Tribunalului Bacău – Secția Civilă;
2. Decizia civilă nr. 928 din 9.05.2012, pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția I Civilă, în dosarul nr. 4009/110/2009;
3. Sentința civilă nr. 61 din 7.01.2011 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 4025/88/2010, irevocabilă prin nerecurare;
4. Sentința civilă nr. 4392/2011 din 4.11.2011 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 3915/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;
5. Sentința civilă nr. 4651/2011 din 18.11.2011 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 3926/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;
6. Sentința civilă nr. 165/2012 din 13.01.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 4343/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;
7. Sentința civilă nr. 2373/2012 din 18.05.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 3925/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;
8. Sentința civilă nr. 7800/2012 din 6.12.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 4501/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;
9. Sentința civilă nr. 5208 din 15.12.2011 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, Comercială și Contencios Administrativ, în dosarul nr. 4499/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;
10. Sentința nr. 1099 din 5.07.2010 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 12129/63/2009, irevocabilă prin decizia nr. 2245 din 6.10.2010 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;
11. Sentința nr. 6376/2012 din 7.12.2012 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 16128/63/2012, irevocabilă prin nerecurare;
12. Decizia nr. 63/2010 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal;
13. Decizia nr. 2483 din 2.11.2010 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 882/101/2010;
14. Decizia nr. 2209/2011 din 27.06.2011 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 5202/101/2010;
15. Decizia nr. 1083/R-Cont din 30.10.2009, pronunțată de Curtea de Apel Pitești – Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 673/90/2008;
16. Decizia nr. 1040 din 27 februarie 2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția I Civilă;

Anexa III

1. Sentința civilă nr. 957/2011 din 15.11.2011, pronunțată de Tribunalul Bacău – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 2914/110/2010*, irevocabilă prin decizia nr. 1227/2012 din 15.06.2012 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal;
2. Sentința civilă nr. 77 F din 26.01.2010 pronunțată de Tribunalul Ialomița – Secția Civilă, în dosarul nr. 2065/98/2009, irevocabilă prin nerecurare;
3. Sentința civilă nr. 6254 din 28.10.2011 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 27597/3/2010, irevocabilă prin decizia nr. 697 din 12.02.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal;
4. Sentința civilă nr. 1269/2012 din 16.03.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 4445/88/2011, irevocabilă prin nerecurare;
5. Sentința civilă nr. 2140 din 4.05.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1053/88/2012, irevocabilă prin nerecurare;
6. Sentința civilă nr. 7329 din 15.11.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1051/88/2012*, irevocabilă prin nerecurare;
7. Sentința civilă nr. 7330 din 15.11.2012 pronunțată de Tribunalul Tulcea – Secția Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1054/88/2012*, irevocabilă prin nerecurare;
8. Decizia nr. 562/R-CONT din 4.03.2011 pronunțată de Curtea de Apel Pitești – Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1801/109/2010;
9. Sentința nr. 1162 din 25.05.2011 pronunțată de Tribunalul Botoșani – Secția Comercială, Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 6892/40/2010, irevocabilă prin decizia nr. 5011 din 5.12.2011, pronunțată de Curtea de Apel Suceava – Secția Comercială, Contencios Administrativ și Fiscal;
10. Decizia nr. 5206 din 15 decembrie 2011, pronunțată de Curtea de Apel Suceava – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 5277/40/2009, la care se află atașată sentința nr. 1034 din 11.05.2011 pronunțată de Tribunalul Botoșani – Secția Comercială, Contencios Administrativ și Fiscal;
11. Sentința civilă nr. 1393 din 8.11.2005 pronunțată de Tribunalul Harghita, în dosarul nr. 717/R/2005, irevocabilă prin nerecurare;
12. Sentința civilă nr. 1407 din 9.11.2005 pronunțată de Tribunalul Harghita, în dosarul nr. 718/R/2005, irevocabilă prin decizia nr. 64/R din 7.02.2006 pronunțată de Curtea de Apel Tg. Mureș – Secția Comercială și de Contencios Administrativ.